

Arrest

nr. 90 241 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 24 januari 2012 en diende twee dagen later een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 5 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1997 en dus nog minderjarig te zijn. U verklaart afkomstig te zijn uit Lal-i-Sarjangal, gelegen in het gelijknamige district van de provincie Ghor. U bent een sjjiitische Hazara. Toen u drie jaar oud was, is uw familie omwille van een grondconflict met de broers van uw moeder naar Iran verhuisd. U ging er twee jaar naar een school voor illegale Afghanen. Ongeveer acht jaar gelden overleden uw beide ouders. Na hun dood stond uw oudere zus in voor de zorg voor u en uw oudere broer. Jullie werden door twee ooms langs vaderszijde die ook in Iran woonden financieel ondersteund. Ook twee zussen van uw vader verblijven in Iran en twee zonen van de zus van uw moeder. Uzelf, uw zus en broer zouden geen verblijfsdocumenten hebben in Iran. De rest van uw familie in Iran zou wel over een verblijfsdocument beschikken dat elke zes maanden diende vernieuwd te worden. Na een verblijf van twaalf jaar in Iran besliste uw broer u naar Europa te sturen, omdat u geen goed leven had in Iran en er geen toekomst had. U verliet Iran ongeveer één jaar geleden, twee of drie maanden voor de ramadan in Iran begon. U reisde samen met uw vriend Daood via Turkije naar Griekenland. U verbleef negen maanden in Griekenland, omdat u onvoldoende geld had om verder te reizen. Daarna reisde u via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 24 januari 2012 aankwam en twee dagen later asiel aanvraagde. U verklaart dat u eigenlijk wilde verder reizen naar Zweden, omdat uw vriend Daood daar was. U werd echter in België opgepakt en vroeg dan maar hier asiel aan.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid. U stelt dat u geboren bent in 1997 en 15 jaar oud bent. Uw exacte geboortedatum kent u echter niet. Uw broer zou u verteld hebben dat u 15 jaar oud bent (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 1 februari 2012 volgens het medische onderzoek uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij meer dan 18 jaar oud bent. U legt verder ook geen enkel bewijs voor die uw verklaarde leeftijd kan ondersteunen. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Er kan dan ook worden verwacht dat u over uw asielrelaas duidelijke, coherente en volledige verklaringen kan afleggen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat aan uw herkomst uit Afghanistan en uw verklaring de Afghaanse nationaliteit te bezitten geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Er kan immers, gezien uw gebrekkige kennis over uw land van oorsprong en uw vage verklaringen over uw verblijf als zogenaamde Afghaanse vluchteling in Iran, ernstig worden getwijfeld aan uw Afghaanse herkomst. U zou als kind met uw familie naar Iran zijn moeten vluchten (CGVS, p. 4-5). Hierbij dient te worden vermeld dat uw verklaringen over uw leeftijd toen u moest vluchten niet conform zijn met uw vastgestelde meerderjarigheid. U beweerde drie jaar oud te zijn geweest toen uw familie naar Iran vluchtte en zou twaalf jaar in Iran gewoond hebben (CGVS p. 4-5). Zoals eerder is opgemerkt kan aan uw bewering nu vijftien jaar oud te zijn geen geloof worden gehecht. Hoewel u zegt twaalf jaar als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben gewoond kan verwacht worden dat u over een zekere basiskennis beschikt over uw vermeende herkomstland. Zo valt doorheen heel het gehoor op dat u nagenoeg niets spontaan over Afghanistan kan vertellen. U kan niets spontaan vertellen over uw geboortedorp in Afghanistan en naast de provincie Ghor, waar u zou uit afkomstig zijn, kan u geen enkel ander provincie in Afghanistan bij naam noemen (CGVS, p. 9). U blijkt trouwens niet goed te weten wat de naam is van het district vanwaar u zou afkomstig zijn: op de vraag of Lal-wa-Sarjangal de naam is van uw dorp of van uw district zegt u dat het uw district is. Wanneer de vraag opnieuw wordt gesteld in het Farsi, het Perzisch uit Iran, zegt u correct dat Lal-wa-Sarjangal een dorp is en Ghor een provincie, maar de naam van het district weet u niet (CGVS p. 4). Hierbij kan nog worden vermeld dat u in uw eerdere verklaringen op DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) stelde te zijn geboren in Kabul, wat u

later corrigeerde naar Ghor (zie DVZ Verklaring vraag 5). Het feit dat u hoofdpijn had tijdens uw inschrijving op DVZ is een weinig afdoende uitleg.

Opmerkelijk is dat u er dan weer wel in slaagt drie dorpen op te noemen die u in de omgeving van uw geboortedorp zouden liggen. Uw broer zou u dit verteld hebben (CGVS, p. 9). Behalve dit en dat er altijd oorlog is in Afghanistan zou uw broer niet veel over Afghanistan verteld hebben (CGVS p. 10). Dat uw broer u blijkbaar uitgebreid genoeg over deze dorpen zou verteld hebben, zodat u deze heeft onthouden, maar niet over de algemene situatie in Afghanistan is zeer bevreemdend. Verder kan u ook geen enkele belangrijke persoon uit Afghanistan spontaan bij naam noemen (CGVS, p. 10). U verklaart wel correct dat Karzai de president is van Afghanistan (CGVS, p. 13). Als u daarop opnieuw gevraagd wordt of u net zoals Karzai nog belangrijke of politieke figuren uit Afghanistan kan noemen, noemt u Ahmad Shah Massoud. Hierbij verklaart u correct dat hij Pansjir beschermdde. Daarnaast kan u ook de Afghaanse vlag correct beschrijven. De kennis waarover u wel beschikt is echter zeer algemeen bekend van aard en duidt niet onmiddellijk uw Afghaanse herkomst aan. De informatie over Massoud zou u via het nieuws vernomen hebben (CGVS, p. 13). Het is trouwens opmerkelijk dat u hoewel u beweert regelmatig TV te hebben gekeken, u zegt nooit naar Afghaanse TV-zenders te hebben gekeken, enkel Iraanse (CGVS p. 8). De naam Karim Khalili doet echter geen belletje rinkelen (CGVS, p. 12). Dat u nog nooit over de vice-president van Afghanistan en een bekende Hazara als Karim Khalili niet zou gehoord hebben is weinig geloofwaardig, daar u zelf een Hazara bent. Ook blijkt verder uit de objectieve informatie, die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat de politieke fractie van Khalili in uw provincie van afkomst Ghor actief was en de regio controleerde. Dat u verder geen voorbeelden kan geven over andere zaken die u met betrekking tot Afghanistan via het nieuws vernam, doet vragen rijzen. Zo verklaart u gehoord te hebben over aanslagen en bombardementen in Afghanistan, maar kan u geen voorbeelden geven. U haalt zeer algemeen een zelfmoordaanslag in Kabul aan, maar details kan u niet geven (CGVS, p. 13-14). Dit doet vermoeden dat u niet eens geïnteresseerd was in de gebeurtenissen in uw land. U zegt trouwens enkele keren zelf geen enkele interesse te hebben betoond in Afghanistan, wat toch bevreemdend is voor iemand die geboren is in Afghanistan maar als vluchteling in Iran zou hebben gewoond (CGVS p. 9, 14).

Wanneer u de kans geboden wordt om typische Afghaanse tradities of Afghaanse feestdagen te noemen, die verschillen van de Iraanse, geeft u vage en ontwijkende antwoorden (CGVS, p. 10). Uw verklaring dat u geen band hebt met Afghanistan en opgegroeid bent in Iran en dus niets weet over de Afghaanse cultuur is geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis (CGVS, p. 9-10). U beweert immers in Iran twee jaar naar een special school voor illegale Afghanen te zijn geweest, en zal dus wel iets hebben opgevangen over de Afghaanse geschiedenis, en zeker de culturele gebruiken (CGVS, p. 5). U verklaart verder ook in Iran in een wijk te hebben gewoond waar vele andere Afghanen woonden en uw familie had ook contact met andere Afghanen woonachtig in Teheran (CGVS, p. 10). Daarnaast is uw broer in Iran getrouwd met een Afghaanse vrouw en wonen de zussen en broers van uw vader ook in Iran (CGVS, p. 7). Uw ooms langs vaderszijde hebben uw familie zelfs financieel ondersteund na de dood van uw ouders (CGVS, p. 7). Dat alles van de Afghaanse leefwereld in Iran zomaar aan u voorbij zou zijn gegaan, is weinig geloofwaardig en doet vraagtekens rijzen over uw herkomst uit Afghanistan.

Tijdens het gehoor is ook gepeild naar uw kennis over de mogelijkheden voor Afghanen om legaal in Iran te kunnen verblijven. U verbleef illegaal in Iran, maar verklaart dat er wel mogelijkheden waren voor Afghanen om legaal in Iran te verblijven (CGVS, p. 11). Zo verklaart u dat er een plaats was van waaruit Afghanen gedeporteerd werden, Askarabad. Volgens u kon men daar een brief gaan aanvragen en daarmee documenten aanvragen (CGVS, p. 11). Dit document kon men volgens u laten zien aan de politie als men opgepakt werd en dan werd men niet uitgewezen (CGVS, p. 11). Hoewel het inderdaad correct is dat Askarabad een plaats is vanwaaruit Afghanen uit Iran worden weggestuurd is het merkwaardig dat u zegt dat Afghanen daarnaartoe moesten gaan om een bepaald papier te krijgen waarmee men een soort verblijfskaart kon aanvragen. Iedereen van uw familie in Iran, was volgens u in het bezit van dergelijk document. Uzelf, uw broer en zus echter niet. Uw broer zou er nooit om zijn geweest (CGVS, p. 11). Dit is merkwaardig aangezien uw familie, als Afghaanse vluchtelingen een eerder onzekere toekomst in Iran kenden. Verder wisten jullie hoe dergelijke kaart te verkrijgen en hadden jullie andere familieleden met dergelijke kaarten. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw zus, broer en uzelf als Afghaanse vluchtelingen niet over dergelijk document zouden beschikken, of zijn minst niet zouden geprobeerd hebben om deze te verkrijgen. Dit is des te merkwaardiger aangezien uw broer volgens u ooit naar Afghanistan gedeporteerd werd (CGVS, p. 9). Men zou dan ook verwachten dat hij wel om dergelijke kaart zou gaan, om dit misschien in de toekomst voor zichzelf en

de andere familieleden te vermijden (CGVS, p. 9). Opvallend hierbij is echter ook dat u geen idee heeft naar welke plaats in Afghanistan uw broer toen gedeporteerd werd (CGVS, p. 9).

Uw bijna onbestaande kennis over de situatie in uw land van herkomst doet eveneens ernstig twijfelen aan uw voorgehouden herkomst uit Afghanistan. Zo zegt u op jonge leeftijd uw geboortedorp Lal-wa-Sarjantal in Ghor verlaten te hebben. Wanneer uw familie Afghanistan zou verlaten hebben, weet u echter niet. U kan het jaartal niet zeggen en u stelt zich de vraag of het talibanregime toen aan de macht was, om daarna te besluiten dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p. 15). Er werd u ook gevraagd toe te lichten waarom u en uw familie Afghanistan ontvluchtten. U verklaart dat dit was om te kunnen werken, om te vluchten van de oorlog, dergelijke zaken... (CGVS p. 14). Dit zijn echter zeer vage verklaringen, die de algemeenheid niet overstijgen. Opmerkelijk is verder ook dat u in het begin van het interview op het CGVS nog verklaarde dat jullie Afghanistan verlieten omwille van een grondconflict met uw ooms, de broers van uw moeder (CGVS, p. 3). Deze veranderende en tegenstrijdige verklaringen over de reden waarom uw familie Afghanistan diende te verlaten ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Bovendien kan men verwachten van iemand die zegt als Afghaanse vluchteling te hebben geleefd in Iran dat hij/zij kan uitleggen waarom de familie destijds Afghanistan ontvluchtte. Het feit dat u al jong uw beide ouders verloor is hiervoor geen afdoende verklaring. U beschikte in Iran immers over voldoende andere naaste verwanten die wel op de hoogte zullen zijn geweest van de vluchtmotieven van uw ouders. Daarnaast is uw kennis over het grondconflict met uw ooms langs moederszijde uiterst beperkt. Zo verklaart u dat u er zelf niet veel van weet. Nochtans verklaart u ook dat uw broer altijd vertelde over ruzie tussen uw vader en de broers van uw moeder. Het is dan ook merkwaardig dat het enige wat u kan vertellen hierover is dat het om landbouwgrond gaat in uw geboortedorp en dat zowel uw vader als uw ooms het eigendomsrecht over de gronden claimden (CGVS, p. 14, 16). Weinig geloofwaardig is echter dat u zelfs de namen van de broers van uw moeder, met wie uw familie ruzie had, niet kent (CGVS, p. 14). Ook over hun woonplaats legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u dat uw oom langs vaderszijde drie jaar geleden naar Afghanistan werd gedeporteerd. Toen hij terugkwam naar Iran zou hij verteld hebben dat uw ooms langs moederszijde nog leven zijn en in Kabul wonen (CGVS, p. 14, 6). Waar in Kabul zij zouden wonen weet u niet (CGVS, p. 16). Eerder verklaarde u echter niet te weten waar uw ooms langs moederszijde woonachtig waren (CGVS, p. 8). Opnieuw ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u toen nog heel jong zou geweest zijn is geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis, daar u jarenlang met uw oudere broer en zus samenleefde en u nog verschillende familieleden had in Iran (CGVS, p. 7). U moet dus zeker iets opgevangen hebben over de reden waarom uw familie uw land van herkomst hebt moeten verlaten.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit en aan uw verklaring als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben gewoond geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw nationaliteit, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Gezien bovenstaande twijfels over uw verklaring de Afghaanse nationaliteit te bezitten komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende uw afkomst uit Afghanistan of u verblijf in Iran of de problemen die u in deze landen zou gekend hebben (CGVS, p. 12). Hoewel u zegt een maand voor het gehoor nog contact te hebben gehad met uw broer in Iran, en u beweert dat jullie andere verwanten (ooms en tantes) wel degelijk verblijfsdocumenten hadden in Iran, legt u ook hiervan geen enkel begin van bewijs voor (CGVS p. 8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van het non-refoulementbeginsel, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, 62, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“De reden waarom verwerende partij verzoeker de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet toekende, kan worden samengevat als volgt: verwerende partij concludeerde dat verzoeker niet geloofwaardig was wat betreft zijn Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Dit is echter nogal kort door de bocht. In een eerste argument haalt verwerende partij de gebrekkige kennis van verzoeker met betrekking tot zijn geboorteland aan om zijn Afghaanse nationaliteit in twijfel te trekken. Verzoeker betwist niet dat zijn kennis over Afghanistan beperkt is. Dit wil echter niet zeggen dat hij niet effectief de Afghaanse nationaliteit heeft. Er zijn immers een aantal logische redenen waarom verzoeker niet veel weet over zijn geboorteland, waardoor men deze gebrekkige kennis niet kan aanwenden om verzoekers' geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Zo heeft verzoeker heel duidelijk aangegeven dat hij nog extreem jong was toen hij Afghanistan ontvluchtte met zijn familie, waardoor hij nagenoeg geen herinneringen heeft aan het land. Het klopt dat uit een medisch onderzoek, uitgevoerd door de Dienst Voogdij, bleek dat verzoeker geen 15 jaar oud is. Verzoeker heeft echter op geen enkel moment beweerd dat hij zeker wist dat hij 15 jaar oud is. Tijdens zijn gehoor zei hij letterlijk het volgende: “mijn broer heeft gezegd dat ik 15 ben. Is het nu meer of minder. Ik weet het niet. (CGVS p. 4). Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat verzoeker, toen hij gevraagd werd naar zijn geboortedatum overeenkomstig de Afghaanse kalender, 1397 vermeldde. Dit geeft een duidelijke blijk van het feit dat verzoeker geen besef heeft van jaartallen, en totaal geen idee heeft wanneer hij exact geboren werd (volgens de Afghaanse kalender bevinden we ons immers in het jaar 1391). Door zijn zeer gelimiteerde scholing beschikt verzoeker over uiterst gebrekkig tijds kader, en kan hij bijgevolg gebeurtenissen slecht in de tijd plaatsen. Het feit dat hij meent zes jaar in de toekomst geboren te zijn overeenkomstig de Afghaanse kalender vormt daar een duidelijke aanwijzing van. Verwerende partij pint verzoeker bijgevolg onterecht vast op het feit dat hij verklaard zou hebben slechts 15 jaar te zijn, en Afghanistan verlaten te hebben toen hij drie was. Verzoeker schatte zijn leeftijd slechts, hetgeen echter aan de kern van de zaak niets verandert: hij was nog zeer jong toen hij zijn geboorteland verliet (en of dat nu drie of zes jaar is doet niet per se ter zake), waardoor hij Afghanistan gewoonweg niet kán kennen. Tijdens het gehoor werden een waslijst aan vragen gesteld, gaande van de provincies in Afghanistan tot prominente figuren, waarop verzoeker het antwoord schuldig moest blijven. Verwerende partij grijpt deze onwetendheid ten onrechte aan om verzoekers' Afghaanse nationaliteit in twijfel te trekken. Verzoekers' jeugdige leeftijd en de korte periode die hij in zijn geboorteland heeft doorgebracht, vormen immers een voldoende plausible verklaring voor deze gaten in zijn kennis. Verder stelt verwerende partij dat het ‘bevreemdend’ zou zijn dat verzoeker een beperkte kennis heeft over zijn land van oorsprong, hoewel hij in Iran opgroeide tussen andere Afghaanse vluchtelingen. Dit dient echter genuanceerd te worden. Verzoekers' volledige leven (of toch het deel dat hij bewust meemaakte) speelde zich in Iran af, waardoor hij zich eerder emotioneel verbonden voelt met dit land dan met Afghanistan. Hetgeen verzoeker hoorde van zijn familie en naasten over zijn land van herkomst, schetste allesbehalve een positief beeld: het was een land verscheurd door oorlog en conflicten. Dit droeg er nog toe bij dat verzoeker geen band voelde met deze veroemde plek, en hij zich niet in Afghanistan interesseerde. Verwerende partij grijpt het feit aan dat verzoeker geen interesse toont in zijn land van herkomst om zijn afkomst uit Afghanistan in twijfel te trekken. Daarbij gaat verwerende partij uit van de idee als zouden alle vluchtelingen nationalistisch-nostalgische gevoelens hebben omtrent hun land van herkomst. Dit vormt vanzelfsprekend een grove veralgemening. De manier waarop vluchtelingen kijken naar hun land van herkomst, is even divers als de mensheid zelf. Men kan het verzoeker dan ook moeilijk kwalijk nemen dat hij geen interesse toont in Afghanistan. Zijn desinteresse kan men al helemaal niet aanwenden om zijn geloofwaardigheid met betrekking tot zijn Afghaanse nationaliteit in twijfel te trekken. Iedere vluchteling kijkt immers op zijn manier naar zijn land van herkomst. Verwerende partij grijpt voorts het gegeven dat verzoeker geen poging ondernam om zijn verblijf bij de Iraanse overheid te registreren aan om zijn illegaal verblijf in Iran in twijfel te trekken. Deze stelling wordt echter ontkracht door de informatie die zich in het administratief bevindt, en waarop verwerende partij bijgevolg haar oordeel baseerde. In het artikel ‘Iran: halt Mass Deportation of Afghans’ van Human Rights Watch staat letterlijk het volgende te lezen: (...)Het is bijgevolg niet fair om verzoeker af te rekenen op het feit dat hij nooit documenten trachtte te bekomen van de Iraanse overheid. Uit het

rapport van HRW, een gezaghebbende bron, blijkt immers dat deze documenten volkomen irrelevant zijn, en totaal geen bescherming bieden tegen deportatie. Verder kan men het verzoeker moeilijk kwalijk nemen dat hij niet wist waarom zijn oudere broer, die verzoeker onder zijn hoede had genomen na de dood van hun ouders, deze documenten niet trachtte te bekomen voor verzoeker. Waarschijnlijk was verzoekers' broer op de hoogte van het feit dat een registratie bij de Iraanse overheid toch geen soelaas biedt tegen deportatie. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij totaal onredelijk handelde door verzoeker te verwijten dat hij geen documenten van de Iraanse overheid probeerde te verkrijgen. Uit de informatie die in het administratief dossier zit blijkt immers duidelijk dat zulke documenten toch volkomen irrelevant zijn. Tot slot trekt verwerende partij de Afghaanse afkomst van verzoeker in twijfel omdat hij zogenaamd tegenstrijdige verklaringen had afgelegd met betrekking tot de reden waarom zijn familie Afghanistan was ontvlucht. Verwerende partij ziet hier echter contradicties die er geen zijn. Verzoeker verklaarde inderdaad dat de directe aanleiding voor het vertrek uit Afghanistan bestond uit een grondconflict binnen de familie. Later in het interview voegt verzoeker daar nog aan toe dat zijn gezin Afghanistan verliet om te vluchten voor de oorlog, en omdat het onmogelijk was om er een toekomst op te bouwen. Dit zijn geen twee mutueel exclusieve zaken. Het is goed mogelijk dat er verschillende redenen meespeelden toen verzoekers' gezin de beslissing nam om het land te ontvluchten. Verzoekers' gezin was de oorlog beu, en besloot na een grondconflict met andere familieleden om hun toekomst elders op te bouwen. Verzoeker ziet niet in op welke wijze deze twee zaken tegenstrijdig zouden zijn. Verwerende partij stelt verder in de bestreden beslissing nog dat verzoekers' kennis over het grondconflict zeer beperkt zou zijn. Verzoeker heeft echter duidelijk verteld waar het om ging: zijn vader lag in conflict met zijn nonkels over het eigendomsrecht van landbouwgrond in verzoekers' geboortedorp. Ons inziens valt er aan deze verklaring weinig toe te voegen. Het feit dat verzoeker de namen van zijn nonkels langs moederszijde niet kent, en geen idee heeft wat hun actuele verblijfplaats is, valt dan weer logisch te verklaren. Verzoeker heeft deze personen nooit bewust gekend, heeft er nooit contact mee gehad, en zijn gezin lag er zwaar mee in de clinch. Voor verzoeker en zijn gezin bestaat die kant van de familie niet meer. Verzoeker verwijten dat hij geen informatie over hen kan verschaffen, is dan ook onredelijk. Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door tegenpartij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers' verhaal geloofwaardigheid mist. Met betrekking tot de eventuele kleine inconsistenties die zich in verzoekers' relaas bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden: (...) De elementen in de motivering van tegenpartij die nog niet weerlegd werden in de voorgaande paragraaf betreffen slechts kleinere inconsistenties. Tegenpartij legt teveel nadruk op en kent teveel gewicht toe aan deze kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van verzoekers' relaas. Uit al het voorgaande kunnen we besluiten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers' Afghaanse nationaliteit of profiel van illegale vluchteling in Iran te besluiten. Tegenpartij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden, maar zeker niet tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen kunnen besluiten. In voorliggende situatie – rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in voorliggende zaak te schragen. Ten derde heeft verzoeker in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Verzoekers' verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en in overeenstemming met algemeen gekende gegevens. Door hem het statuut van vluchteling, of in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 241e lid en 62 van de Wet van 15 december 1980. Tot slot schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het non-refoulement beginsel. Door verzoeker immers geen internationale bescherming overeenkomstig de Vluchtelingenconventie toe te kennen, loopt hij een groot risico op refoulement. Indien hij teruggestuurd wordt naar Iran, zal verzoeker hoogst waarschijnlijk gedeporteerd worden naar Afghanistan (zie bijvoorbeeld het Human Rights Watch rapport in het administratief dossier), waar hij zal worden blootgesteld aan vernederende en onmenselijke behandelingen."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Verzoeker zet

niet in het minst uiteen op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële “algemene” motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) aan zijn beweerde Afghaanse nationaliteit en aan zijn verklaring als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben gewoond geen geloof kan worden gehecht en (ii) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt betreffende zijn afkomst uit Afghanistan of zijn verblijf in Iran of de problemen die hij in die landen zou hebben gekend.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij d.d. 24 februari 2012 (Administratief dossier, stuk 11) waarin wordt gesteld dat uit medisch onderzoek blijkt dat hij meer dan 18 jaar oud en dus meerderjarig is, thans niet lijkt te betwisten.

De Raad treedt de verwerende partij voorts bij waar deze besluit dat aan verzoekers beweerde herkomst uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker beschikt immers niet enkel over een uiterst gebrekkige algemene kennis over Afghanistan maar blijkt daarnaast ook totaal onwetend te zijn over de Afghaanse cultuur en tradities. Zo kan verzoeker niet aangeven of de Afghaanse feesten en tradities verschillen van de Iraanse noch op welke wijze dit eventueel het geval zou zijn (gehoorverslag, 24 mei 2012, p. 10). Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ook zelf toe dat hij “niets” weet “over de Afghaanse cultuur” en “niets van Afghanistan” (*Ibid.*, p. 10). Dat verzoeker ‘extreem jong’ was toen hij Afghanistan ontvluchtte en slechts een zeer korte periode in Afghanistan heeft gewoond is geen aannemelijke verklaring hiervoor. Verzoeker zou in Iran immers volgens zijn verklaringen steeds gewoond en geleefd hebben in een wijk waar vele andere Afghanen woonden. Zijn familie had er contact met andere Afghanen en zijn broer is getrouwd met een Afghaanse (*Ibid.*, p. 10). Er kan in redelijkheid van worden uitgegaan dat bepaalde vaste Afghaanse tradities en culturele gebruiken door de Afghaanse vluchtelingengemeenschap in Iran in ere worden gehouden zodat iedereen die binnen deze gemeenschap leeft of opgroeit hiervan op de hoogte is. Verzoeker beweert bovendien in Iran twee jaar naar een speciale school voor illegale Afghanen te zijn geweest. Redelijkervijze mag worden aangenomen worden dat verzoeker daar onder meer werd onderwezen over de Afghaanse geschiedenis en de culturele gebruiken, waardoor van hem ook op deze basis enige kennis hieromtrent kon worden verwacht. Verzoekers algehele onwetendheid is dan ook niet aannemelijk indien hij werkelijk als vluchteling opgroeide binnen de Afghaanse vluchtelingengemeenschap.

Dat verzoeker nooit over een verblijfskaart zou hebben beschikt indien hij werkelijk al zo lange tijd in Iran als vluchteling zou geleefd hebben is al evenmin geloofwaardig nu verzoeker zelf verklaarde dat de hele familie buiten hijzelf, zijn broer en zijn zus over een dergelijk document beschikte. Het document door verzoeker gevoegd aan zijn verzoekschrift waaruit post-factum blijkt dat zowel gedocumenteerde als niet-gedocumenteerde Afghanen worden gedeporteerd doet geen afbreuk aan verzoekers verklaring dat hij wist waar men bepaalde documenten kon aanvragen die bescherming boden tegen uitwijzing. Dat verzoeker noch zijn broer en zus hiertoe zelfs geen poging zouden ondernomen hebben doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Verzoekers vermoeden dat zijn broer waarschijnlijk wist dat zo’n document toch geen bescherming zou bieden tegen eventuele deportaties, verklaart noch rechtvaardigt ook maar enigszins hun manifeste nalatigheid in deze. Gelet op hetgeen voorafgaat in samenhang met de vaststelling dat verzoeker niet één document kan neerleggen ter staving van zijn beweerde Afghaanse afkomst, zijn verblijf in Iran of de problemen die hij in die landen zou gekend hebben kan aan verzoekers beweerde herkomst uit Afghanistan geen geloof worden gehecht noch aan zijn bewering als vluchteling in Iran te zijn opgegroeid. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen die er onlosmakelijk mee verbonden zijn.

Verzoeker biedt geen zicht op zijn werkelijke herkomst. De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asiinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde 'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims' is niet bij machte afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER